

som Sygehjælpen en Følge af det Uheld, der ved Familieforsørgerens Sygdom har ramt de Paagjældende, og har derfor den samme forbigaaende Karakter. Den egner sig derfor til at ses fra samme Synspunkt og undersøftes samme i flere Henseender gunstigere Betragtning som Kur og Pleie i Sygdomstilfælde. Reglen om Refusion af den heromhandlede Art af Fattighjælp hører formentlig ikke hjemme paa dette Sted, men i § 45, hvor derfor Vndringsforslag i saa Henseende er stillet under Nr. 54.

Under Nr. 28 er der stillet et Vndringsforslag, hvorefter der skulde gives § 27 en ny Affattelse. Denne Paragraf indeholder Regler om den nye Lovs Anvendelse ved fremtidige Spørgsmaal om Personers Forsørgelsessted. Udvalget tror, at det vil føre til det simpleste og klareste Resultat at bringe den nye Lov til Anvendelse paa alle fremtidig opstaaende Spørgsmaal om Forsørgelsesstedet, og forsaavidt kan man ganske slutte sig til Lovforslagets Hovedtanke. Dog maa efter Udvalgets Mening denne Regel modificeres saaledes, at de Personer, der ved Lovens Emanation vare under fast Fattigforsørgelse, beholde det Forsørgelsessted, de dengang havde, uden Hensyn til at deres Trang senere maatte ophøre. For at forebygge Kunstgeby og utilbørlige Intriger, som ligge nær, vil det derhos være hensigtsmæssigt at lade et forud for Lovens Emanation liggende Tidspunkt, f. Ex. Mæret 1872, hvis Loven udkommer i Mær, være afgjørende i denne Henseende; ellers er man udsat for, at Kommunerne, som kunne forudse Lovens Emanation, indrette sig paa, at saadanne Fattige, som efter den nye Lovs Regler vilde faae et andet Forsørgelsessted, ikke nyde Hjælp i det Dieblit, Loven udkommer. Naar henses til, at det ofte kan være tvivlsomt, om ydet Fattighjælp er at anse som fast eller ei, og naar det erindres, at sliche Spørgsmaals Afgjørelse efter en længere Arraektes Forløb altid er meget vanskelig, forekommer det Udvalget rettest, at Afgjørelse heraf træffes strax ved den nye Lovs Emanation. Man har derfor tænkt sig, at der inden en kort Tid skulde fremtælbes en Afgjørelse, og at denne skulde træffes af Indenrigsministeren, for at, saavidt mulig, ensartede Regler kunde blive fulgte i det hele Land.

Da det vel neppe paahviler de moaiske, reformerte og katolske Menigheder, som findes eller maatte opstaa udenfor Kjøbenhavn, at forsørge deres Trængende, og da det formentlig kan være tvivlsomt, om det strengt taget kunde formenes disse Menigheder i Kjøbenhavn at nedlægge deres særlige Fattigvæsen og forlange deres Fattige forsørge af Stadens almindelige Fattigvæsen, har Udvalget under Nr. 29 foreslaaet at lade de i Lovforslaget indeholdte Bestemmelser om disse Religionsfunds Forpligtelse til at forsørge deres

Fattige udgaa. Denne Sag bliver da overført af den nye Lov.

Vndringsforslag Nr. 30 er en Følge af Vndringsforslag Nr. 29.

Med Hensyn til Vndringsforslagene Nr. 31 og 33 bemærkes, at Udvalgets Flertal har ment, at det vilde være rettest at lade Forsørgelsen af de i § 29 omhandlede Trængende helt gaa over paa den større Kommune. Forsaavidt Lovforslaget kun lader denne tilskyde $\frac{3}{4}$ af Omkostningerne, er det begrundet i, at man ad denne Vej vil søge en Sikkerhed for, at den Kommune, som besørger den Trængendes Forsørgelse, hermed iagttager behørig Økonomi. Men Udvalgets Flertal tror, at man ogsaa kan opnaa dette Resultat paa den af det foreslaaede Maade, nemlig ved at give Amtskommunen Ret til selv at overtage Forsørgelsen, dersom den finder, at denne ei besørges med behørig Økonomi. Men dernæst møde vi her et Tilfælde, hvor Udvalgets Flertal i et vigtigt Punkt afviger fra Lovforslaget, idet det ikke anser det for nødvendigt at stifte nyt Fællesskab om Udgifter mellem Kommuner, som ikke have nogen fælles kommunal Bestyrelse, saa meget mindre, som de her omhandlede Udgifters Størrelse væsentlig ere afhængige af den enkelte Kommunes Fattigbestyrelse, og af lignende Grunde anser Udvalgets Flertal det ikke for rigtigt at opretholde det nu bestaaende Fællesskab om disse Udgifters Udbredelse mellem de i samme Amt liggende Kjøbstæder, saa meget mindre som dette Fællesskabs Bevarelse neppe ønskes af vedkommende Kommuner. Denne Afvigelse virker selvfølgelig paa flere andre Punkter af nærværende Lovforslag, hvor en Fordeling paa Kjøbstæder og Land eller paa Amtets Kjøbstæder forekommer, hvorfor Vndringsforslag af samme Art som nærværende ogsaa stilles til Lovforslagets §§ 61 og 63.

Rap. III.

Det har været forbundet med ikke ringe Vanskelighed og megen Dverveielse i Udvalget at forenes om de Bestemmelser, der angaa Forsørgelsesmaaden, og man har, da de enkelte Afvigelser fra Lovforslaget vilde blive overmaade talrige, tilladt sig at stille Forslag til en ny Affattelse af de til dette Kapitel hørende Paragrafer.

Om de Afvigelser fra Lovforslaget eller de Tilføielser til samme, som ere foreslaaede, skal her gives nærmere Forklaring.

Udvalget har ikke villet udtale, at de Fattiges Forsørgelse i Reglen bør ske i Forsørgelses- og Arbejdsanstalter, men man har ment, at Forsørgelse i saadanne Anstalter og Forsørgelse ved Understøttelse i Hjemmet bør staa som ganske lige-